Ми — давні знайомі. Я пам'ятаю тебе ще з тих часів, як ти бігав за м'ячиком по вулиці і йшов зі мною об заклад, що ластівка може перелетіти море, не відпочиваючи. Та безсердечна пам'ять, що нічого забути не хоче, стала початком моєї неволі.

Потім ти приїжджав до нашого села тільки на ферії . В селі говорили, що ти там, у місті, вчишся музики. Я думала тоді: як можна вчити когось радості або болю?

У неділю у церкві замість на святих, зиркала я на твої руки. Вже тоді була на них вирита твоя доля. Я заздрила тобі тієї долі. Потім минуло одне, друге, третє літо, а тебе не було. Роки ті пройшли безбарвно, не залишивши теплішої згадки по собі.

Четвертого літа ти приїхав. Ми обидвоє мали вже стільки літ, що треба було, щоб аж хтось третій пригадав нам, що ми зналися колись. Нас познайомили. Та аж після цього знайомства довідалася я, які далекі ми знайомі. Ти вже не був тим, що колись. Життя у чужім, далекім місті витиснуло свою печать на твоїй душі. Навіть голос твій дзвенів, як відгомін міського гамору.

Навіть руки твої, твої прекрасні пальці змінились: дорогоцінні, щасні камені, здається, небагато щастя принесли їм.

І, може, саме через те чуже, далеке мені в тобі став ти мені ріднішим, ніж моїй добрій мамі, що так дуже хотіла відвернути нещастя від своєї дитини.

Той час повинна я забути. Як довго тривав він? Рік, пів, хвилину, вічність?

Потім прийшли два важкі роки. їх буду довго пам'ятати. Я носила заручиновий перстень, готовила виправу і нишком через десяті уста

довідувалася про тебе далекого. Ти блукав бездомним птахом десь по світі в той час, як я готувалася до власного гнізда. Може, так доля хотіла, а може, була в цьому тільки воля моєї мами, що так дуже бажала бачити мене щасливою. Потім загубила я свідомість часу. Про тебе не було нізвідки вістки, та туга моя не зменшилася від цього. Аж випадково (коли жінка має вже чоловіка й ім'я вірної дружини, тоді все, що станеться, мусить бути для неї "сліпим" випадком, хоч би той випадок коштував її років зусиль) стрінула я тебе за чорним, як віко труни, фортепіаном, в однім із нічних заведень гамірного чужого міста.

Та ти не впізнав мене. Молоді не довіряють своїй нам'яті. Щоби не забути один одного, вирізують свої імена по деревах, дарують собі квіти та світлини . Ми теж, щоби пригадати себе колись, виписали були у своїй пам'яті одну східну мелодію. Але ти не пізнав мене, бо давно забув нашу східну, давню, немодну мелодію. Я розуміла тебе: забагато за той час продзвеніло у твоїх вухах мелодій, забагато нових, забагато модних, щоб ти міг пам'ятати ще мелодію, якої вже ніхто не співав.

Ми з чоловіком були біля входової брами, як нагорі в голю втихла оркестра і хтось почав грати на фортепіані давно призабуту, немодну мелодію. Відтоді туга моя, як той циган, волочиться по світі, заслухана у тони старої східної мелодії.

1934